
Jak se studuje v Dublinu

Jak se studuje v Dublinu

Kateřina Dolínková je studentkou čtvrtého ročníku politologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy a v rámci programu Erasmus vycestovala na pět měsíců do irského Dublinu, kde na University College Dublin (UCD) studovala politickou historii této země. Díky studiu na UCD se po návratu rozhodla zaměřit na období vzniku a vývoje Irské republiky, zejména na revoluční dekádu.

Irsko mám ráda odjakživa. Ani jsem nepřemýšlela, že bych na Erasmus jela někam jinam. Náš politologický ústav sice se žádnou irskou univerzitou neměl smlouvu, ale přes Ústav filozofie a religionistiky jsem se dostala do Dublinu. Rozhodovala jsem mezi dvěma místními univerzitami a na University College Dublin padla volba

hlavně proto, že zde byli velmi vstřícní a nápomocní, co se týče výběru předmětů a organizace studia.

Přednášky inspirovaly k přemýšlení

Na škole jsem se setkala s osobnostmi, jejichž knížky jsem dříve vídala v pražské univerzitní knihovně. Teď jsem měla možnost slyšet naživo třeba jednoho z nejznámějších irských historiků Diarmaida Ferritera nebo mnohé kapacity na irskou politiku. Přednášky pro čtyři stovky lidí se konaly v posluchárně vybavené mikrofony a třemi velkými plátny. Přesto s námi přednášející dokázali navázat kontakt a udržet naši pozornost. Výběrem témat se nás snažili přimět k přemýšlení, dávali k dobru praktické příklady, někteří měli i osobní zkušenost z komunální politiky.

Na seminářích jsme potom v menších skupinkách látku z přednášek rozebírali do detailů, načítali texty k tématu a diskutovali. Všechny texty jsme měli k dispozici online, takže odpadala starost s jejich sháněním či kopírováním. Jeden vyučující chtěl využít příležitosti, že má na semináři studentku z Česka, a čas od času se zeptal na středoevropský kontext, takže jsem musela být stále ve střehu. Součástí hodnocení byla nejen docházka a domácí příprava, ale i schopnost argumentace a prezentace názorů. V některých hodinách jsme například byli rozděleni do skupin, z nichž každá měla bránit protichůdný názor. Praktická cvičení nám pomohla tématům lépe porozumět a zapamatovat si fakta.

Studuj jako Ir

Nevím, jak jinde na UCD, ale na historii nebyl žádný speciální program pro zahraniční studenty. Většina mých spolužáků byli Irové, pár jich bylo z Ameriky. Většinou jsem byla jediná ve skupině, kdo neměl angličtinu jako mateřský jazyk. Měla jsem úplně stejné povinnosti i podmínky pro studium jako rodilí mluvčí včetně toho, že zkoušky jsem absolvovala bez slovníku. Některé texty z osmnáctého nebo devatenáctého století, které jsem načítala na historické semináře, mi daly celkem zabrat. Neznala jsem archaická slovíčka, někdy ani reálie, ale to bylo těžké i pro Iry.

Zajímavá zkušenost byly zkoušky. Studenti všech oborů na UCD je skládají v průběhu jednoho týdne. Univerzita pro tuto příležitost zřídila vlastní zkoušecí centrum – obří hangár pro dva tisíce lidí, kam si každý sedne k miniaturnímu stolu na rozkládací židličku, k dispozici má jen tužku, papír, vodu a šedesát, případně sto dvacet minut času. Vedle vás sedí studenti jiných oborů, takže opisování od spolužáka není možné ani teoreticky.

Zkouška sama sice tvoří většinou jen padesát procent celkové známky za předmět (zbytek je za docházku, znalost doporučené literatury a aktivitu na seminářích), ale i ta polovina je nezbytná pro úspěšné absolvování předmětu. Pro mě to byl lehký stres, protože jsem si mohla na UCD zapsat předměty maximálně za třicet kreditů, což byl zároveň minimální počet kreditů pro uznání studia v rámci programu Erasmus. Musela jsem tak složit všechny zkoušky, což se mi naštěstí podařilo.

Tipy pro ty, kdo se do Dublinu chystají

Jakmile se rozhodnete pro studijní pobyt v Dublinu, určitě si co nejdříve začnete shánět ubytování. Koleje jsou zarezervovány snad během minuty. Ani podnájem se nehledá snadno, navíc to není levná záležitost. Já jsem měla štěstí v neštěstí, protože se mi podařilo na poslední chvíli získat spolubydlení s Čechy, kteří v Dublinu pracují. Měla jsem tak perfektní rovnováhu mezi angličtinou ve škole a češtinou „doma“. A k tomu spoustu praktických tipů od spolubydlících. Například když v Dublinu napadl sníh, konkrétně čtyři centimetry sněhu, volal mi spolubydlící, jestli nepotřebuji něco koupit. Trochu jsem to podcenila, protože jsem netušila, že na sníh nejsou v Dublinu připraveni. Tak tak jsem stihla poslední vlak na předměstí, kde jsme bydleli. Další čtyři dny nefungovala hromadná doprava a obchody byly zavřené. Zatímco sníh znamená kalamitu, na déšť a jiné rozmary počasí jsou Irové zvyklí. Ostatně o tom svědčí přísloví: Jestli se ti počasí v Irsku nelíbí, počkej dvacet minut a ono se změní. A opravdu to tak funguje, počasí se často střídá a turistu poznáte podle deštníku, protože Irové ho obvykle nenosí.

Jestli se mi v Irsku po něčem stýskalo, byla to spolehlivá MHD. V Dublinu to bylo vždycky trochu dobrodružství, informace na webu a ve skutečnosti se dost rozcházeły, tolerance a trpělivost jsou tedy více než žádoucí. Místní obyvatelé jsou pohodáři, nic moc neřeší (v dobrém i ve zlém), prostě jsou zvyklí si nějak poradit nebo počkat, jak to dopadne. Mnoho Irů někdy navštívilo Prahu a všichni si to moc pochvalovali i proto, že strávit víkend v Praze je pro ně mnohdy levnější než odjet za zábavou na víkend do jiného irského města. Guinness či irskou whiskey pořídíte v Praze po přepočtu levněji než v Dublinu, Irsko má vysokou daň na alkoholické nápoje. Obecně je tam draž, ale ceny za základní potraviny nejsou vysoké, ty přitom bývají velmi kvalitní – hlavně mléčné výrobky, maso či zelenina. Irové jsou na svou domácí produkci velmi hrdí, jsou koneckonců převážně zemědělský stát.

Po zkušenosti z Dublinu bych studium v zahraničí doporučila každému, i kdyby vás to mělo stát prodloužení studia o jeden nebo dva semestry. Když ne na vysoké škole, kdy jindy bude šance vycestovat na tak dlouho do jiné země? Mně osobně pobyt v Irsku dodal sebevědomí, že se dokážu přizpůsobit, žít a studovat v jiné zemi, stát na vlastních nohou, zkrátka se o sebe postarat. Vedle spousty zážitků a poznatků mě studium na UCD nasměrovalo na téma bakalářské práce a ještě více prohloubilo můj zájem o Irsko a jeho historii.